

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10.03.1961, sp. zn. 12 Co 97/61, ECLI:CZ:KSUL:1961:12.CO.97.1961.1

Číslo: 52/1961

Právní věta: Nárok Československého státu - státní zdravotní správy proti Československé státní automobilové dopravě, národnímu podniku, na náklady léčebné péče je přímým nárokem státu podle § 13 zák. č. 58/1956 Sb.; tento nárok se promlčuje ve 3 letech podle § 15 cit. zák. a nikoli v 6 měsíční lhůtě podle § 10 zák. č. 63/1951 Sb. Při posuzování tohoto nároku nutno vzhledem k pozdější speciální úpravě odpovědnosti zaměstnance podle zák. č. 71/1958 Sb. vyjít ze zásad rozhodnutí č. 46/1960 Sbírkou rozh. čs. soudů; zavinění zaměstnance, který z nedbalosti způsobil při výkonu zaměstnání porušením povinností z pracovního poměru škodu třetí osobě, se považuje proto za provinění podniku.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 10.03.1961

Spisová značka: 12 Co 97/61

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody, Promlčení

Předpisy: 58/1956 Sb. § 13
§ 15 71/1958 Sb. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 52/1961 sb. rozh.

Nárok Československého státu - státní zdravotní správy proti Československé státní automobilové dopravě, národnímu podniku, na náklady léčebné péče je přímým nárokem státu podle § 13 zák. č. 58/1956 Sb.; tento nárok se promlčuje ve 3 letech podle § 15 cit. zák. a nikoli v 6 měsíční lhůtě podle § 10 zák. č. 63/1951 Sb.

Při posuzování tohoto nároku nutno vzhledem k pozdější speciální úpravě odpovědnosti zaměstnance podle zák. č. 71/1958 Sb. vyjít ze zásad rozhodnutí č. 46/1960 Sbírkou rozh. čs. soudů; zavinění zaměstnance, který z nedbalosti způsobil při výkonu zaměstnání porušením povinností z pracovního poměru škodu třetí osobě, se považuje proto za provinění podniku.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. L. z 10. března 1961, 12 Co 97/61)

Československý stát - státní zdravotní správa, zast. okresním ústavem národního zdraví, uplatnil proti Československé státní automobilové dopravě a proti řidiči tohoto podniku nárok na náklady léčebné péče F. Z., který byl zraněn vozidlem prvního žalovaného, řízeným druhým žalovaným, zaměstnancem prvního žalovaného.

Okresní soud v Děčíně zamítl žalobu proti oběma žalovaným.

Krajský soud v Ústí n. L. rozsudek změnil tak, že uznal první žalovanou povinnou zaplatit žalobci částku 1133,- Kčs s přísl.; jinak rozsudek potvrdil.

Odůvodnění:

Soud dospěl k rozdílnému právnímu posouzení odpovědnosti první žalované za škodu žalobci vzniklou. Soud první stolice totiž nesprávně měl za to, že nárok žalobce nelze posuzovat dle § § 1 a násl. zák. č. 63/1951 Sb. proto, že byl uplatněn po více než 6 měsících ode dne, kdy se žalobce dověděl, jaká je škoda a kdo za ní odpovídá a je tedy podle cit. zákona promlčen (§ 10 zák. č. 63/1951 Sb.). Domníval se, že v důsledku opožděného podání žaloby je nutno věc uvažovat jen z hlediska ust. § 337, případně § 345 obč. zák. v tomto směru neshledal důvodu k vyslovení odpovědnosti první žalované za škodu. Při tom přehlédl, že nárok žalobce je přímým nárokem státu na náhradu nákladů léčebné péče podle § 13 zák. č. 58/1956 Sb. (srov. rozh. č. 3/58 Sbírkou rozh. čs. soudů) a že žalovaný je povinen tyto náklady státu uhradit, je-li dán důvod k náhradě škody poškozenému z téže události, z níž vznikly náklady léčebné péče, a to v rozsahu odpovídajícím míře odpovědnosti žalovaného vůči poškozenému. Pro tento přímý nárok státu pak platí zvláštní promlčecí lhůta 3 let ode dne skončení léčení (§ 15 zák. č. 58/1956 Sb.). Byla-li tedy žaloba podána 12. března 1960, když léčení skončilo 10. července 1959, není nárok žalobce podle zákona č. 63/1951 Sb. promlčen, a je po právu tehdy, měl-li by i poškozený F. Z. nárok na náhradu škody z úrazu, utrpěného 24. ledna 1959. Přitom otázka, zda případný nárok samotného poškozeného podle zákona č. 63/1951 Sb. by byl promlčen, kdyby byl uplatněn až 12. března 1960, nemá významu z hlediska nároku žalobce, který je přímým nárokem státu se zcela jinými podmínkami, jež je nutno samostatně posuzovat. Ustanovení § 10 cit. zák. je tedy možno použít jedině při rozhodování o nároku samotného poškozeného a konstrukce soudu první stolice, jež zřejmě považuje nárok žalobce za odvozený od nároku poškozeného a promlčení posuzuje tak, jako by v daném případě šlo o tento nárok, je v rozporu s ust. § 13 zák. č. 58/1956 Sb.

Poněvadž při posuzování podle zák. č. 63/1951 Sb. měl poškozený F. Z. z úrazu nárok na náhradu škody, byl nepochybně dán důvod k tomu, aby první žalovaná nahradila škodu, když jinak je nesporné, že škoda (následky sražení F. Z. jedoucím autem) byla vyvolána zvláštní povahou provozu auta a první žalovaná také byla jeho provozovatelem. Za těchto okolností odpovídá první žalovaná i za náklady léčebné péče, jež z události 24. ledna 1959 vznikly (§ 13 zák. č. 58/1956 Sb.).

Je nutno ovšem dále se zabývat též otázkou, zda škoda nevzešla také ze zavinění poškozeného, neboť v takovém případě by první žalovaná ji hradila pouze poměrně (§ 6 zák. č. 63/1951 Sb.), když ust. § 13 zák. č. 58/1956 Sb. výslovně uvádí, že provozovatel je povinen nahradit státu náklady léčebné péče jen v rozsahu odpovídajícím míře jeho odpovědnosti vůči poškozenému. Odpovědnost první žalované vůči žalobci je tedy stejná co do rozsahu jako jeho odpovědnost vůči poškozenému a na výši nároku žalobce má vliv, zda poškozený škodu, jež mu byla způsobena, spoluzavinil. Je nutno v tomto směru přisvědčit námitkám první žalované, že také poškozený si nepočínal na silnici tak opatrně, aby zabránil možné nehodě. Podle výpovědi svědků a obsahu trestních spisů poškozený byl sražen autem tehdy, když kráčel jako kočí po levé straně povelu a jeho povoz nebyl osvětlen, ačkoliv bylo přítmí. Porušil tedy ustanovení § 10 odst. 6 tehdy platné vyhl. č. 145/1956 Ú. l., o pravidlech silničního provozu, podle něhož řidič vedle potahu smí jít pouze po pravé straně ve směru jízdy a ust. § 32 odst. 1, podle něhož za snížené viditelnosti musí být vozidla na silnici osvětlena jedním světlem viditelným

zpředu i zezadu. Toto jeho jednání nepochybně spoluzpůsobilo nehodu a jeho spoluzavinění hodnotí soud jednou třetinou.

V důsledku toho nárok žalobce na náhradu nákladů léčebné péče je oprávněn dvěma třetinami, přičemž škoda žalobci vzniklá činí 1694,40 Kčs, z těchto 2/3 jsou 1133,- Kčs.

Soud potvrdil zamítnutí žaloby proti druhému žalovanému, a to z těchto důvodů:

Jde o nároky státu na náklady léčebné péče podle § 13 zák. č. 58/1956 Sb., které uplatňuje státní zdravotní správa prostřednictvím příslušného ústavu národního zdraví (srov. instrukci min. zdrav. poř. č. 33/1957 Sb. instrukcí pro výkonné orgány národních výborů ve znění instrukce poř. č. 36/1958 Věstníku min. zdrav.).

Při posouzení těchto nároků nutno vzhledem k pozdější speciální úpravě odpovědnosti zaměstnance podle zák. č. 71/1958 Sb., vyjít ze zásad rozh. č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů. I při posuzování této odpovědnosti nutno tedy vyjít ze zásady, že zavinění zaměstnance, který z nedbalosti způsobil při výkonu zaměstnání porušením povinností z pracovního poměru škodu třetí osobě, se považuje za zavinění podniku. Opačný výklad, jde-li o nárok opřený o ust. § 13 zák. č. 58/1956 Sb., by byl vzhledem k tomu, co bylo uvedeno k odůvodnění stanoviska zastávaného v rozh. č. 46/60 Sbírky rozh. čs. soudů, nedůsledný a mohl by vést k obcházení zák. č. 71/1958 Sb. a cílů tímto zákonem sledovaných. Z těchto důvodů není ve sporu o náhradu škody podle § 13 zák. č. 58/1956 Sb. pasivně legitimován zaměstnanec, který úraz zavinil, nýbrž jeho zaměstnavatel.